

opfordret mig til at udtale mig, om jeg antager, at vi vare tilbøjelige til i denne Henseende at gaa sammen med Sverige og eventuelt, hvis Norge var villig, ogsaa med Norge. Denne Skrivelse har jeg hidtil ikke voyet at besvare, især fordi jeg først ønskede at se, hvor langt vi kom med Lovforslaget paa Rigsdagen i Aar. Men naar nu den foreløblige Afslutning af denne Sag har fundet Sted og efter de Henstillinger, som i Dag ere rettede fra forskellige Sider i det høje Ting — er det jo en Selvfølge, at jeg skrider til at besvare denne Henvendelse; og det er da min Mening, at vi ikke bør afslaa at medvirke til Forsøg i denne Retning. Saafernt der kan tilvejebringes Sikkerhed for, at det Arbejde, som først Regeringen under Tilslutning af meget samvittighedsfulde og højt kyndige Mænd har gjort og derefter dette høje Tings Udvalg yderligere har forbedret og dette Ting vil have bekræftet ved sin Tilslutning og Afstemning, ikke ved en Kommissionsbehandling i de 3 Lande skal blive spildt, vil jeg være stemt for at træde i Forbindelse med vore Brødre paa den anden Side for at forsøge, om vi kunne komme til et fælles Resultat. Meget nødig vilde jeg derimod bidrage til, at denne betydningsfulde Sag skulde løbe ud i Sandet gennem en Kommissionsbehandling, og det tror jeg ganske sikkert ogsaa, at den ærede Ordfører og andre ærede Medlemmer, som maatte være stemte for et Samarbejde paa dette Omraade, ville være enige med mig i. Det var jo netop for ikke at fremkalde aarlange Kommissionsbehandlinger, muligvis resulterende i store Uoverensstemmelser i Kommissionen eller, som det somme Tider gaar, i bedste Fald et daarligt Kompromis, at Regeringen her har bestemt sig til at fremsætte Lovforslaget uden forudgaaende Kommission. Jeg vil altsaa beredvillig følge det givne Raad, forudsat at vi i Forvejen sikres imod at komme til netop at lide den Skæbne, som det var Hensigten ved den af Regeringen fulgte Fremgangsmaade at undgaa. Jeg tvivler nu egentlig heller ikke om, at den ærede Ordfører og de øvrige Medlemmer, som interessere sig for Spørgsmaalet om Samarbejde med Sverige og Norge i denne Sag, i alt væsentligt ville være enige med mig i de Betragtninger, jeg saaledes har fremført, og tiltræde min Opfattelse, at Danmark ikke kan forandre sit principielle Standpunkt i denne Sag, efter at Landstingets Udvalg og sandsynligvis hele Landstinget enstemmig har godkendt det.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Efter den velvillige Holdning, den højtærede Minister har indtaget lige over for de af Udvalget stillede Ændringsforslag, og de Udtalelser der ere faldne fra ærede Talere, finder jeg ikke nogen Anledning til at komme ind paa en Debat om Enkeltheder. Jeg skal i saa Henseende alene tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til de Udtalelser, der kom fra det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Rottbøll) om Forsikringsinspektørens Stilling og Forsikringsraadet. Som ærede Medlemmer ville have set af Betænkningen Tillæg B. Sp. 2057—2058, har et Mindretal, for hvilket det ærede Medlem var Ordfører, udtalt, at det vilde foretrække at bibeholde Forsikringsinspektøren med den Magt, Lovforslaget har givet ham, men saa indføre et Forsikringsraad, for hvilket Forsikringsinspektørens Afgørelse kunde indankes af Selskaberne. Det er denne Ankeinstitution, som alle de øvrige Medlemmer af Udvalget ikke kunne finde rimelig. Det vilde jo nemlig blive saaledes, at man her vilde komme til at appellere fra den særlig sagkyndige til de mindre sagkyndige. Medens man ellers, naar man appellerer, tænker sig, at man appellerer til de mere sagkyndige, de højere Domstole, som antages at sidde inde med større Kundskab, vil Forholdet her let blive det, at man appellerer fra den Mand, som har den særlige Indsigt fremfor nogen anden i disse Forhold, nemlig Forsikringsinspektøren, til et Forsikringsraad sammensat af Medlemmer, som umulig alle kunne antages at sidde inde med større Kendskab til Sagerne end han. Vi antog derfor, at allerede dette vilde være uheldigt, og vi kunde ikke se rettere, end at det vilde være gavnligt, om Sagerne fra Begyndelsen af fik en saa alsidig Drøftelse, som det vilde være muligt, naar Forsikringsraadets øvrige Medlemmer kom til at samarbejde med Forsikringsinspektøren som Formand og afgøre alle de Spørgmaal, som kom til at foreligge. Det vilde jo naturligvis ikke udelukke, at det under den daglige Forretningsgang vilde blive Forsikringsinspektøren som Formand, der besørgede alle løbende Sager og forberedte alle Sager til Forelæggelse for Forsikringsraadet. Det er Grunden til, at vi have holdt paa, at der ikke skulde være en Appellinstans her, men at Forsikringsraadet skulde som første og eneste Instans afgøre disse Sager; den Rekurs til Indenrigsministeriet, som i enkelte Tilfælde vil komme til at foreligge, har jo ikke